

את דמותה הכלכלית הזאת עלינו לשלש עינים
 בקרוב יצא לאור: 27/3/1931
 שלש מיני תמונות הן:
 (א) תוצרת שלנו.
 (ב) תוצרת הארץ.
 (ג) תוצרת חוץ.
 תוצרת שלנו ושלנו - עם היים בת קיומנו
 התמימי בארץ תלויים בה.
 תוצרת הארץ - בלעדה הארץ לא תפרח.
 תוצרת חוץ - עם מות בת היא (המצוק)
 את כל לשד היינו.
 ולכן עלינו ועל נשינו וטפינו לזכור:
 (א) קודם כל והשנית כל לדרוש תוצרת
 משלנו.
 (ב) אם אין מנתה כזו במציאות, אז לדרוש
 תוצרת הארץ.
 (ג) רק אם אין להשיג את שתיהן - אז ורק
 אז מותר לקנות מתוצרת חוץ.
 אלא מוטב להנוהג במצבו.

כמו שזה נהוג בכל המדינות - ממשלת הארץ -
 האובה מוטלת על הממשלה שלנו - כלומר: הסוכנות
 היהודית להזקק לענף כלכלה זה לכל הפחות באותה מדה
 שהיא נזקקת ליתר צרכי הישוב כמו החקלאות - החנוך
 וכו' כי מלבד זה שהמסחר והתעשייה בארץ מעסיקים
 בערך אותו מספר עובדים כמו שהחקלאות מעסיקה הרי
 מעסיק מקצוע זה רק עובדים עבריים - מבלי השקעת
 הון לאומי רק על ידי ההתאמצות של ההון הפרטי.

רכישת אנשים אמידים שישיקו כספים במפעלים
 התעשייתיים הקיימים במפעלים חדשים.
 להזמין בעלי תעשייה מומחים חשובים מחוץ
 לשם חקירת תנאי אותה התעשייה בארץ וכל התקונים
 הדרושים לשפרה ולשכללה וכן לחקירת התנאים לסדור
 מפעלים תעשייתיים חדשים.
 לשטל בפרובלמות של סדור היחסים בין נותני
 העבודה ומסבליה.

אחים רפאלי
 תל אביב רחוב אלנבי 91
 פנת מונטפורי
בית חרשת לארגזונים ומזודרונות אמריקאים
 וכל מיני מזודות וארגזי נסיעה. בסטונות ולאחדים.
 מקבלים הזמנות: לכל מדה וצורה תקונים הכי קשים, צובעים ומחדשים ומתאימים מפתחות.
 כל אחד שבסוס התעשייה העברית יקרה לו, וכל שהוכח באמתות הנאמר לעיל.
 לפנות אל הכתבת דלעיל.

ונשיא סניף התאחדות בבלגרד לשלה משלחת מרכבת
 מאישיות חשובות, ספרדיות לשם חקירת המצב בארץ.
 והשאלה הספרדית ביוחד.
 הפועל מירושלים ובארצות מערב אירופא והבלקן
 בעזרת הא' לור אברמוביץ נשיא הסתדרות הספרדים
 בבלגרד. (המשך בעמוד ד')

בית קפה ומסעדה "לבנון" כא
 מול ראינע "אביב"
ארוחות בקר, צהרים וערב.
 אכל טעים וטרי
גלידה מובחרת, משקאות קרים ומשקאות חריפים.
 בירה בכוסות
 (1)

יום השישי
 מאת צומות
 דברי ידוע הוא שאין דרכו של צומות לישב ולקשר
 כותרים לבדיקה או לשעור מומחי תורה לכבודם ואינו נוהג
 מעולם לסמך אפילו מקצת שבחו של אדם כמניו או להחליק
 על ראשו ולזכנם על הלחץ פתחו. היתה ענין על-פי כן יוצא
 אני מבדרי העם וקודא ומתרחק בכל כחי ודרך הקצפון שלי
 למקום ושעמ קולי מתוך "המערכה" ויגיע ישר לאוני
 הדרום-מזרחי-מזרחי!
 - כראשית דעונתנו בראשיתנו! הדרו ר' מאיר
 יישיבת!
 וכל כך למה?
 מפני מעשה שהיה.
 מעשה כבדני... לא ענין קושיות אברהם-הספרדים ולא
 דברי רבנו אברהם-השנים אלא דין של לא-פירש אבי-הקואקים
 שבגללם כל היכאליסטרסיה שלו ישר לעיר העבריה הראשונה
 כדלכבר אותה בתצנת היפרימיריה" (הקבורה) הרוסית
 ותצנת מעל כמה אהל-אביב" את ראשית אונם
 ונתתם מהמת שיתעצם וסמך עם מלון הולך בקוץ של בידה-
 תחתיהם מאנשי כלומר מיהודי רוסיה...
 ודון מלחמתנו הן הן אברהם ואלהן מלחמתנו וזכתי זכות
 על גלילי מאותו למוסירה ומאנשי עם לאהל אנשי-עם חוזר
 על ענין זה שיתעצם בתא כדל לשון קונצרט רומי וכלם
 - ישיב (ל) - ארצו קופתם הגלגולא" (מלרס)
 של ידענו אשר עלינו להשיב את אולמינו לקוחי הוון...
 ואלה ואלה-הוא-המלחמה, לא אפשי נואש הולך אל
 הימנו והתעב לפניו הבחור דמן ביד אולם ודבר עמו
 בזה העולם ואולם ודן ודון ודן הפקר לון-שלאסוף כי לא
 וזה לאסוף במלך או הקטר למלא את רצוננו מפני...

כן מפני ייחוס אבות" וביחוד מפני השם "קוק-דון"
 שאינו ריקלמה גדולה אצלנו ועל כלם מפני הפרס האדום
 אשר לראשם ולמכנסיהם המשמש סמל חוכר למעשים
 טובים" שלהם באחב" בימי המלחמה ומעשי אבות סימן
 לבנים...
 והבן הקוחי ענה:
 - זוהי השנה הששית שאנו טובבים במקלה שלנו בכל
 העולם ולא פגשנו קבלת-פנים "זידוכסקי" כזו...
 אז יקום הלורד-מאיר ובכל גאותו היהודית הורה
 באצבעו על הדלת ואמר נמצאות:
 - פאשול וואן! כלומר: בא מכאן!
 איני יודע אם זוהי לשונם ממש ואם הידאלוג" שלהם
 נמסר לי בדיוק - שהרי לא הייתי בשעת-מעשה - ומסופקני
 מאד אם ראש-העיריה נהג בקוחים מדת הכנסה-אורחים
 כאברהם אבינו בשעתו ואם בכלל יש ממדת היזלומסיה
 של "מה יפית" בפרובו זה ואלם אתה דעתני כי היתה כאן
 מדה-פגד מדה...
 ודבר אחד יהא נא ברור לקוחים הנגולים" שלנו
 כי ישנה בכל-זאת פגה אהת על פני כדור-הארץ פינה
 וידוכסקית אמנם שבה מרגיש היוד" את עצמו בבידתו
 נשבה ויכל להגיד בלא פחד ובלא רתת לאנדרתים בלתי-רצחיים
 (אפילו למיניסטר מעשרת-השבטים!) - פאשול וואן!
 ופינה זו שמה - תל אביב ורשומה היא על-מפת ארץ
 בשם: העיר העבריה הראשונה.
 ולא יעלב הלורד-מאיר שלנו אם-אומר לו: כפני קהיל
 ועדה כי אעפ"י שהגיע לשנות שיבה-עד-מאט ועשרים שנה
 מקומן - גם לדעת אורי קסרי מפרוי ברא-היום - בין העסקנים
 הצעירים שלנו ואם יוסף ללכת בדרבו זו סופו
 להיות העסקן הצעיר-שבצעירים ולכבוד וכל-השנעים שלו
 ברחבי נתונה לו שנוטה עוד ל"בר-מצוה" שלו...

ומכיוון דביש להם לקוחים בהאי קתא אלו לקח אחרים-
 לירושלם עיר הבירה.
 וירושלם עיר-הקדש היא ב"ה עיר של קונצרטים
 ומשמשת כידוע לשוק מובחר ול"ידיד" שלם לכל מיני
 צוענים-הוליגנים ושאר מיני שרלטנים, לבלויקות ובעלי-
 נגאיקות, לקוחים-בורלאקים-סמרדקים וכל יתר המאסקוואקים-
 בקצור לכל הורות וחי"שלק" שבעולם, שהם מופיעים אצלנו
 בכל שני וחמישי ובאים תכופות ל"ביתנו הלאומי" כדי לשמח
 ולכרד אותנו בשעת משברי ובשכר זה הם מוציאים את כל
 כספנו ברקידה ובשירה (ויש יזומרים גם בנשיקה) עד
 שתכלה פרוטה מן הכיס ויבוא משיח צדקנו...
 ועדיין מהאוננים כולנו כי יש משכר בארץ, כי יש
 פרוטסטים ופשיטות-רגל ופשיטות-יד ומצוקת כספים וכל מיני
 פורעניות כאלה בעולמנו - לא מיניה ולא מקצתיה! את זה
 בדו העתונים כנראה לשם סנסציה ושני הקונצרטים של
 הגויים בשבוע האחרון - יזיכירו...
 ואעפ"י שאנו עומדים לפני ערב-פסח שנהפך לרב
 סחריו מוריגו פקידיו וסתם יהודינו לערב יום-כסוף,
 ואעפ"י שישנם - בן אומרים - רבים מבעלי-הכתיים שאין
 להם גם קמחא-דססחא (אגב, שואל אני מאת אופי-המצות
 בחיטה ובירושלם, אם רוטל קמח עולה בשוק במחיר של
 שלשה עד ארבע גרוש, מפני מה הם דורשים
 מאתנו ארבעה-עשר וגם ששה גרוש לכל רוטל
 מצה - רק מי ארבעה? ... ומפני מה מוכרים מצות טובות
 צפת בעשרה גרוש? האם מפני שהאופים עשו יד אחת"
 להעלות את מחיר המצות על חשבון הקהל ולהרויח בעסק זה
 פי שנים ושלוש? ...
 - אעפ"י שבוע של שמחות ורננות שבוע של "הילולא"
 וחגיגה" היה השבוע הזה בעירנו.
 ועד שלא הספיק הקהל הירושלמי להתכחח מהקונצרט
 המוצלח (כלומר מצדו הכספי) של הגויים מפקידי מסלת-
 הכרזל בויגה קפץ עליו רוגזו של הקונצרט השני של
 "אבא" הפשתי את הקוח!"

הקואקים
 הן כל חבור ובחורה כל פקיד ופקידה כל חלוק
 וחלוצה וסתם יהודי רוסי "סנוב" אמתי היו צובאים על
 ולתות המשרד-הקוחי ומתחננים לקבל מהם את מיטב כספם
 בעד כרטיסו כי במה נחשב למשלי סכום פעוס של 30 גרוש
 ואפילו 65 גרוש - ביחוד בזמן הזה - לעומת התענוג
 הרחמי והאמתי של שירת הגוי הכפרי מקיר"ה או של
 "האוכניה" הרוסית, אטו מילתא וזרתת היא: "אוכ-ני-ה!"
 במלעל ובהדגשת הקול והלב על "אוכ" ? (אגב, מה פרושה
 של "אוכניה" זו?)
 אצלנו בירושלם נהפכו היודים; הקול קול עשו
 והידיים ידי יעקב לשלם ולחכות באצבע צרידה לפני עשו
 עד כדי צביית האצבעות מרב המחאות...
 אראה בנחמה כשם שראיתי יהודים מתפעלים מה"אוכניה"
 יותר ממה שמתפעל יהודי חרד מ"חתיכה" טובה של יוסלה
 רונבלט מתפלות ימים נוראים או מברכת "סל" של פסח.
 וכן אוכה לשמע שומרו של משיח, כשם שזכיתי לשמע
 בשבוע זה למחרת הקונצרט הרוסי מפי קבוצה של פועלים
 שישבו במסעדה ברחוב יפו ושרו "זמירות" משירי הקוחים
 בהתלהבות ובקול רם ובמקהלה: "אוכ-ניה!" ושוב פעם
 "אוכ-ניה!" והקול הולך ויורד מגניק והולך שיאנו
 פיאניסו - אוכ - נ - נ - עד גמירא...
 הידעתם, איפוא רבותי ממוגן של ישראל היכן כלה
 ונספר? וידע תדעו כי כשאנכי אומר לכם; ממוגן של ישראל אין
 כוונתי לפקידים העליונים שמשכרתם שמנה - מפאת הככר -
 לחמם נתן ומימיהם נאמנים אלא כוונתי פשוטה לאותן
 הפרוטות העניות של הפקידים המקומצים והקוצנים ואל
 הגרושים העלובים של החלוצים, שהם הולכים ומשלשלים את
 עצמם ל"כיס" הגויים...
 אבל לך צעק "חי וקיים" אם יש "אוכניה" בעולם!
 הן זוכרים אתם את המעשה באותו הבן שצעק לאביו:
 "אבא! הפשתי את הקוח!"

התחנות של המרכז והתחנות הנמצאות בין יתר...
 המעטות של התחנות הן בכלל פרשה אחת של ויסעו...
 שנתים התחילו בדגניה—הפסיקו. את התחנה הראשית...
 זמן-איש לא יודע. בו בזמן שתחנות אחרות בעולם...
 ברצונם ומקבלי פצוים, וגם ימצא היום מועלי...
 או שנים העובדים בתחנה. כארבע שנים—הרי בכיסם...
 ערבים עולים מדי שנה בשנה על השדות האלה...
 לא נשתנה מוכן, שבהמות, חוש המדע אינם מפותח...
 המזובלות, ובלרצי המזובלות, ומזובלות את השדרה...
 לא דוקא באוסן ישר ושוה, וכמובן, שזה אינו מועלי...
 לא הורידו בתרפי"ד מתוך רשלנות ואי סדר, זמן שני

כל מיני הדפסות

מכרטיס-בקר עד עתון-יומי

בז'פים

«המערב»

בנחלת שבעה בתי פיינגולד ירושלים.
 עבודה נקיה ומובחרת ממדרגה ראשונה.
 מחירים ותנאים נוחים

ועכשיו בשעה שנכנס מאמרי זה לתחת המכשף נבנס אלי
 בכהילות הנער המשרת ומסד לדי מכתב נחור
 ותכופ מאת ע"ד צעיר מטורי והאדבוקטים שבעירנו ובו
 כתוב לאמר:

לכבוד
 מר עזמות
 פרופיסור למשפטים
 כ א ן

א י נ
 יסלח-נא לי ארונני הפרופיסור, על הירידי אותו
 בשאלה קטנה, אבל כהיות שמעלתו יודע דת דרין ע"כ אבקשהו
 מאד מאד לפתר לי את השאלה המשפטית הזו:
 הן זוכר מעלתו בדאיאת המעשה שקרה לפני חדשים
 אחרים ביהודי אחד שלא הסיר את כובעו בבית-המשפט,
 והשמש דרש מאתו במפגיע להסירו מעל ראשו לכבוד המקום.
 כשנתעוררה השאלה בעתונות מטני מה מותר לגויים
 לחבש תרבושים לראשם בבית-דין והיהודים התרדים מחויבים
 ללכת בגלי-ראש? על זה ענה שמש בית-הדין במכתב
 למערכת כי יהודים חרדים בדרך כלל- נוהגים לחבש לראשם
 ירמולקה והיא מותרת ע"ד גם בבית-המשפט.

מתחילה היו גם המושלמים וגם תגזרים מקשטים
 את פארם בתרבושים אדומים בשבתם בבית-המשפט
 אבל בזמן האחרון התחילו עורכי-הדין שלהם מבני-ישמעאל
 וגם מבני-ישעו לחבש "קולפסים" עיראקים לראשם.
 וכאן הבן שואל:
 כל זמן שהיו נושאים תרבושים לראשם היו
 מתירין להם, אבל עכשיו שהם לובשים כלם קולפסים עיראקים—
 מדוע אין אסורים עליהם את הקולפאק בבית-המשפט? וכי
 יש בו מקדושת התרבוש?
 ועוד זאת:
 ידוע הוא הדבר, שלמושלמים אסור ללכת בגלי ראש

ופעם, כיום משך דירות במחזרים, שאלתי מאת הירידי סקיד
 עליך בממשלה מפני מה הוא עושה את שבת
 "רוחמה" העכביה הנחמדה הולך לקבע את דירתו בל ב י ה
 הערביה והרוחקה? הן יש לו ילדים קטנים הוקקים ל"גן"
 ומה יעשו הפעוטים האלה בימי החורף?

וכשראיתי שנתבלבל קצת ולא מצא מענה לשאלתי
 הפשוטה ספרתי לו את המעשה הידוע באח"י באגיל שהם
 נוסעים מדי שנה בשנה בעונת-הירח למעין-הרפואה ואוהבים
 להרחק דוקא בין הגויים, וכיון שמתרבים האוכלוסין היהודים
 במקום הרחצה קמים תגרים ובורחים למקום אחר, שהוא נקי
 מיהודים— יודע-דין" אבל הגבירים שלנו שאינם
 יכולים להתקיים בלא גויים שואלים וא": עד מתי נבלה
 כאן כלכלוך הזה בין היהודים שלנו? ומיד הם מחליטים
 לעבר למקום-רחצה שני, עד שהוא מתמלא שוב יהודים והגויים
 שוב בורחים ממנה למצא ריח והצלה במקום אחר...

— וכך גם אחם הפקידים היהודים סימתי את דברי
 למקיד, עוזרים הנכם ארץ רוחמה ואת זכרון-משה ואפילו את
 ת. ל. ס. י. ו. ת. ו. ר. ה. ב. י. ה. ועוזרים לסלכה כדי לחיות
 בין תגרים. עד שנהפכה לשכונה יהודית אמיתית... ומה
 יעשו גם כלומר הגויים? — מה שעושים תגרים במקומות-
 הרחצה בחו"ל הם יבנו להם שכונה חדשה ומסוארה מכסמי
 ומקידים היהודים המשלמים לגויים ל. מ. ר. ע. ר. ע. בעד שנים
 אחרות, עד שתתחיל השכונה הערבית החדשה, וכן על זו
 הדרך עד... עד שיקלא-הבית-הלאומי שלנו שכונות ערביות
 יפות כ. כ. מ. י. ג. ו-שכונה "מוסררה" בירושלים ושכונות
 אחרות בחיפה ובאכריה תוכלנה להוכיח...

וכינתים בגנים שגינו על יד תלפיות בית-מדרש
 גבוה לפנינו ואינשאלאה בקרוב ביטינו אי-אפשר יהיה לבחורת
 או לאשה צעירה משכונתנו לראת יחידה אפילו בעצם היום...

מש! שהם רואים לשמעם ושרשמתי בפקטי לזכרון כדי
 לזכור את הדינים
 התייר רגן נסע בלוח שלו הקבוצה ברכבה מתל-אביב
 לחיפה וכשהגיע לתחנת "זכרון-יעקב" ראה את השלט
 הנזיל שנה אל בני לוחיו האמר: התראו? זהו "קולוני"
 שיש בו י ק ב י נוח!

— וננין לך שיש כאן י ק ב ? — שאל אחד ממפלג
 התחרות.

— מה פרנס "מנין"? — ענה התייר המומחה — הן
 מתוך בירוש על השלט: זכרון-יעקב... על שם
 היקב שלמה...
 לא עברו רגעים מועטים והרכבת עמדה בתחנה
 שלחה הביטה אשתו של התייר, דרך החלון רואתה לפני
 הרכבת עבר אקליטוס שנוסעה בזמן האחרון להבראת האויר-
 — מה זאת? — שאלה האשה מבעלה ידוע הכלי
 — זהו פ ל ר. ס. השיב התייר בבטחה כאלו היה
 מתייר מן-הסין...

הזוגות החדש... שאלה היא בתמיה— הקלא ראיתי
 בלוחות המבוקשים עליו ונתר רבבים ויותר ודוקים, וחילו
 שפודים זה הם קשטים צנומים וזהובים...
 מסתמך היתה כאן עבודה עברית...
 ענין הירמולקת לאשתו וזאת בכל שיני-החוב שלו...
 ענין זה מרוב-הגן שלה את קבוצת-היהודים הגלילה
 כי בשוכים במסגרת משכח לירושלים ראה התייר דגן את
 הכתב הראשון של ראש-העירייה, בנין שפאר הבנוי לתלפיות
 כמסגרת "בשרה" ושאל מאת מורה-הדרך העברי:

— למה נבנית הנה?
 — תגובה-אישית — ענה הגוייר קצרות.
 — כי? — לראש-העירייה? — חזר אחריו התייר הת"ח
 — ותיכף הסיבה גופה? ...

י. ברון

ירושלים רחוב יפו
 בנין המרכזי מול גן העיר מספר 193
 חותמות קלישאות שלטי נחושת פקסימילידי
 מונוגרמות וסיכות עם שמות מחוטי זהב כסף
 דובלה
 מחלקה מיוחדת של
 שעונים ותכשיטים

התכוננו

לקונקורס
 "רדיו פרומין"
 פרטים יבאו

ובע"כ הם שומרים את התרבוש או את הקולפאק לראשם
 אדיקות מרובה, אבל הנוצרים שהם מצווים ועומדים דוקא
 לגלח את ראשם בבית-דין לכבוד המקום ולכבוד המשפט—
 מדוע לא יסירו הם את הקולפאק העיראקי מעל ראשם
 בבית-המשפט?
 אדרבה, ילמדנו רבנו!
 המצפדה לתשובתו הירירית והתכופה
 בכבוד והערצה
 אחד האדבוקטים מ. י.
 אמר עזמות:
 עזתי אמונה לעורכי-הדין ה"נייטיבס" מאח"י. שנתנו
 להם רק גלימאות בלבד, שלא זכו ל"פירוקים" (פאה נכרית)
 לראשם כאדבוקטים שאינם "נייטיבס"—שישמו קולק בכיסם,
 ועם כניסתם לבית-המשפט יסירו את הכובע וילבשו במקושו
 קולק עיראקי כדרך הגויים והכל על מקומו יבוא בשלום.

ולסוף נזכרתי בחנות זו שהעבירו האחיות היהודיות מרחוב
 יפו לברכת-ממלאי מול "פילס הוטל" ושכתו להעביר גם
 את השלט העברי הקטן שלהן.
 כסברות הן שהחיליים האנגליים או התיירים לא
 יקפצו חס-ושלום על סחורתן יאם יהיה שלט עברי על
 חנותן ממעל לשלם האנגלי או על צדו?
 הן מי שרואה רק את פרצופן וקורא את שמן ה"ורגוני
 או שומע את חתוך-הדבור האנגלי מפיחן מיד הוא מכיר כי
 יש לו עסק עם "אנגליות מ מ א ה - ש ע ר י מ ..."